

Het is een frisse, nog vroege ochtend in maart. Een waterig zonnetje schijnt door de bomenrij aan de Postlaan in Heemstede. Aan de westkant van de laan staat een dubbele villa, waarvan de ramen van de linker woning zijn afgeschermd met witte lakens. De toegang tot de garage wordt geblokkeerd door twee grote vuilcontainers, afgeladen met sloopafval.

Rob en Karin van Bokhoven, de kersverse en trotse eigenaars van de villa, staan in de toekomstige kinderkamer op de bovenverdieping. Karin kijkt bedenkelijk naar de smalle, hoge kamer. 'Ik wil dit plafond een halve meter laten zakken', zegt ze tegen haar man. 'Voor een kinderkamer vind ik deze hoogte echt niet kunnen.' Ze kijkt Rob smekend aan. Ze weet dat hij het huis zoveel mogelijk in stijl wil houden. Zijzelf ook trouwens, maar voor deze kamer wil ze een uitzondering maken.

Ze kochten de woning twee maanden geleden. Een half vrijstaande villa uit de jaren dertig. De authentieke details, zoals paneeldeuren, glas-in-loodramen en met sierlijsten gestuukte plafonds, zijn goed bewaard gebleven. De vorige eigenaars hadden de villa uitstekend onderhouden. Binnenshuis hadden ze alles bij het oude

gelaten, waardoor niets van de oorspronkelijkheid verloren is gegaan.

Karin en Rob vielen als een blok voor de villa. Ze waren al een tijd op zoek naar een grotere woning. Er is een kind op komst en Karin wil dolgraag een ruimte waar ze haar werk als fysiotherapeute aan huis kan doen. Direct na het tekenen van het koopcontract namen ze een aannemer in de arm. Ze wilden een nieuwe keuken en de badkamer moest grondig worden gemoderniseerd. Van de garage zou voor Karin een praktijkruimte worden gemaakt. Voor het buitengebeuren besloten ze de oude houten schuur achter in de tuin te laten slopen om daar een luxueus tuinhuis met buitenkeuken te realiseren. Ook de hoge coniferen moesten het veld ruimen om plaats te kunnen maken voor een vijver met fontein. 'Maar dan zit je toch met het raam', protesteert Rob tegen Karins voorstel van de plafondverlaging. 'Bovendien hadden we afgesproken alles in stijl te houden.'

Karin vouwt haar handen om haar buik en loop naar het raam. Op de plek waar straks het tuinhuis moet komen, zijn twee bouwvakkers bezig met graafwerkzaamheden. 'Dat weet ik wel, schat', zegt ze, terwijl ze de mannen gadeslaat. Rob loopt naar haar toe en slaat zijn armen om haar middel. De zon lijkt het tafereel in brede stralen te willen vangen. 'Misschien heb je wel gelijk', zegt hij zacht. 'Voor onze kleine mag het

wel wat knusser.' Hij kijkt omhoog en bestudeert de mogelijkheden. 'We kunnen een koof om het raam timmeren', stelt hij voor. 'En een systeemplafond ophangen. Die zijn tegenwoordig ook in alle kleuren en motieven leverbaar. Wat vind je daarvan?'

Karin geeft geen antwoord, maar blijft zwijgend voor zich uit staren, alsof ze het voorstel van haar man niet heeft gehoord. 'Wat is er?', vraagt Rob geërgerd. 'Heb jij soms een beter idee?'

Karin schudt langzaam haar hoofd. Ze ziet krijtwit. Ze wijst Rob naar buiten, waar de bouwvakkers staan te gebaren naar een voorwerp dat aan hun voeten ligt. Gehaast pakt ze haar mobiele telefoon.

'Wie ga je bellen?' 'De alarmcentrale.' 'Je denkt toch niet...'

Zonder te aarzelen toetst Karin het driecijferig nummer in. 'Daar ligt een lijk, Rob', zegt ze ondertussen. 'Geen twijfel mogelijk.'
